

Meerderheid Groningers tegen kernenergie

Samenvatting

Uit onderzoek onder Groningers naar hun mening over een nieuwe kerncentrale in Eemshaven ontstaat het volgende beeld:

- Slechts 26 % van de Groningers acht de Eemshaven een geschikte locatie voor een nieuwe kerncentrale. De helft van de geënquêteerden wil helemaal geen kerncentrales en het resterende kwart is van mening dat als ze er komen, dat dit in een andere provincie moet zijn.
- 77 % van de deelnemers wil niet extra betalen voor stroom die uit dure kerncentrales komt. Dat geldt overigens ook voor voorstanders van kerncentrales. Slechts de helft van de voorstanders is bereid extra kosten op zich te nemen.
- Driekwart van de Groningers wil niet opgezaald worden met kernafval. Dit onderwerp bleek ook veel gemeld te worden in de aanvullende opmerkingen. “Laat Groningen niet opnieuw ellende krijgen. De inwoners hebben in verband met de gaswinning al genoeg te verstouwen gehad.”
- Als gekozen moet worden tussen wind/zon/kernenergie kiest een meerderheid van bijna 58% voor zon en wind. Slechts 16% kiest voor een kerncentrale. Volgens 13% is beiden mogelijk.
- De overgrote meerderheid (60%) wil geen kernenergie vanwege de nadelen. 36 % ziet in kernenergie een nuttige aanvulling in de energievoorziening. Een aantal voorstanders wees in de opmerkingen op de voordelen die thoriumcentrales zouden bieden. Deze centrales zijn echter wereldwijd nog nergens in bedrijf.

Inleiding

Nederland staat voor de uitdaging om zijn energiesysteem te verduurzamen en klimaatdoelen te halen. In dit kader heeft de Rijksoverheid het voornemen uitgesproken om nieuwe kerncentrales te bouwen als aanvulling op wind- en zonne-energie. Toch is het onderwerp omstreden vanwege zorgen over veiligheid, radioactief afval en hoge kosten. Groningen komt daarbij in beeld als mogelijke locatie voor een nieuwe kerncentrale, specifiek de Eemshaven, vanwege de bestaande energie-infrastructuur (haventerrein, koelwater en hoogspanningsaansluiting) en de historisch aangewezen status van dit gebied als potentiële vestigingsplek voor kernenergie. Tegelijkertijd ligt dit politiek en maatschappelijk gevoelig in Groningen. De provincie is jarenlang getroffen door aardbevingen als gevolg van gaswinning, wat heeft geleid tot wantrouwen richting grootschalige energieprojecten. Zo werd premier Rutte in 2021 gedwongen zijn suggestie voor een kerncentrale in Eemshaven terug te draaien vanwege gebrek aan draagvlak. Zowel de Provincie Groningen als de gemeente Het Hogeland hebben zich in recente moties uitgesproken tégen een kerncentrale in de Eemshaven. Tegelijkertijd is Eemshaven wel meegenomen in de locatiestudies. Omdat er ook mogelijke problemen zijn met de voorkeurslocaties in Zeeland kan Eemshaven daardoor wel eens als aantrekkelijke locatie geselecteerd worden.

In deze context wilden Milieudefensie Groningen en World Information Service on Energy (WISE) peilen hoe Groningers zelf aankijken tegen kernenergieplannen. Dit rapport presenteert de resultaten van een enquête onder inwoners van Groningen over nieuwbouw van kerncentrales en kernafval, en plaatst de bevindingen in de bredere beleidscontext. We bespreken de onderzoeksmethodologie, belangrijkste resultaten, de relevante beleidsachtergrond en trekken kritische conclusies met aanbevelingen.

Methodologie

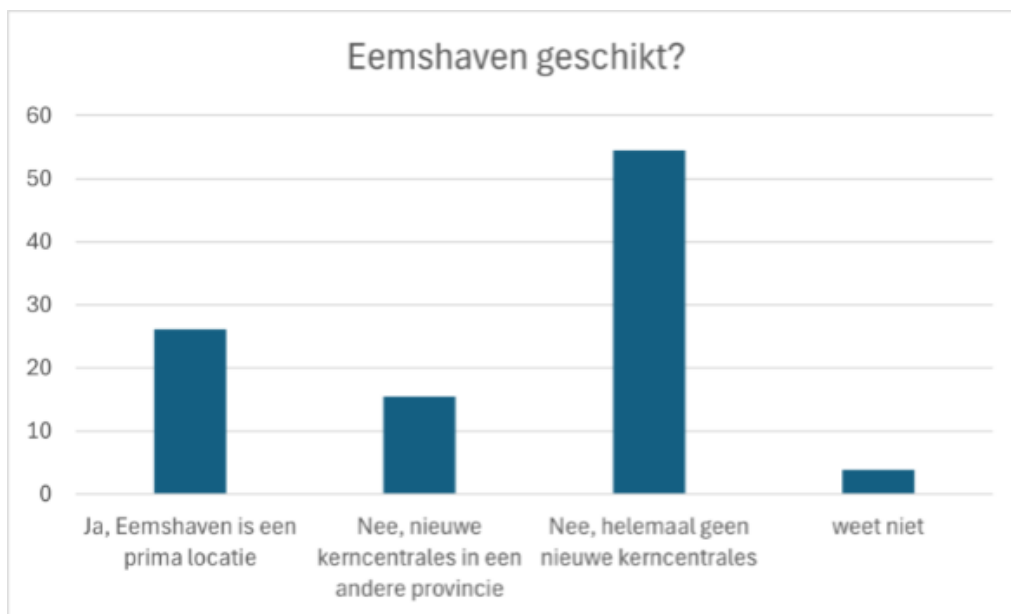
De peiling is eind 2025 uitgevoerd onder inwoners van de provincie Groningen. Tussen 15 en 30 november 2025 zijn in totaal 10.000 enveloppen met een vragenlijst huis-aan-huis verspreid, voornamelijk in de stad Groningen en enkele omliggende dorpen. In de envelop zat naast de vragenlijst ook een uitnodiging voor een informatiebijeenkomst over kernenergie in Noord-Nederland op 26 november, om de betrokkenheid te vergroten. Respondenten konden de vragenlijst schriftelijk invullen en terugsturen in een meegestuurde antwoortenvelop, of online invullen via een opgegeven webadres.

De respons was hoog: uiteindelijk zijn 710 enquêtes ingevuld teruggekomen (340 schriftelijk en 370 online), een respons van ruim 7%. Hoewel de steekproef niet een strikt aselechte representatieve selectie van alle Groningers is, geeft dit relatief hoge aantal deelnemers een indicatief beeld van de opinie onder betrokken inwoners. Hoewel er sprake kan zijn van zelfselectie (mensen met sterke meningen zullen eerder reageren), kan deze selectie beide kanten van het vraagstuk uitvallen. We hebben geen aanvullende weging toegepast, omdat demografische informatie van de respondenten niet systematisch is verzameld.

De vragenlijst bestond uit vijf meerkeuzevragen en een open commentaarveld voor extra opmerkingen. De meerkeuzevragen peilden: (1) of men de Eemshaven geschikt vindt als locatie voor een nieuwe kerncentrale, (2) bereidheid om extra te betalen voor kernenergie, (3) houding tegenover eventuele opslag van kernafval in Groningen, (4) voorkeur voor kernenergie versus windmolens & zonneparken, en (5) of men kernenergie een nuttige rol vindt hebben in het Nederlandse energiesysteem. De resultaten zijn weergegeven in percentages van respondenten (af rondingen op hele procenten). Enkele respondenten hebben niet elke vraag beantwoord; de percentages zijn telkens gebaseerd op het aantal antwoorden per vraag. De open antwoorden zijn kwalitatief geanalyseerd op veelgenoemde thema's.

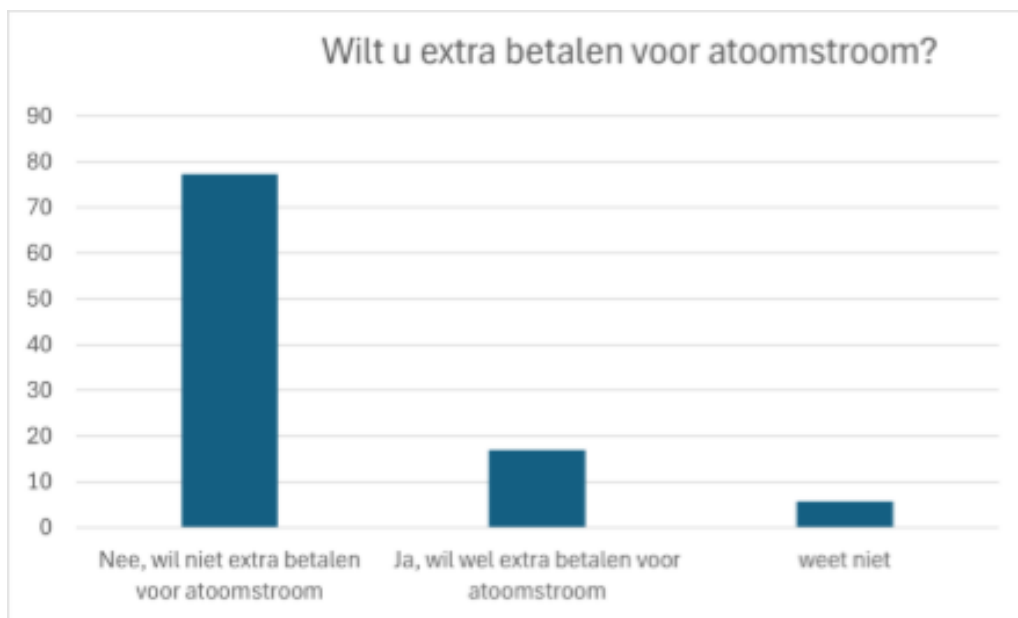
Resultaten

Algemeen beeld. De enquête toont een overwegend kritische houding van Groningers ten aanzien van kernenergie in hun provincie. Een ruime meerderheid ziet de komst van een kerncentrale in Groningen niet zitten en heeft zorgen over kosten en kernafval. Er is een duidelijke voorkeur voor duurzame alternatieven zoals wind en zon. Wel is er een aanzienlijke minderheid (ongeveer een derde) die kernenergie als concept nuttig vindt, al willen velen van hen de lasten niet zelf dragen. Hieronder lichten we de resultaten per vraag toe.

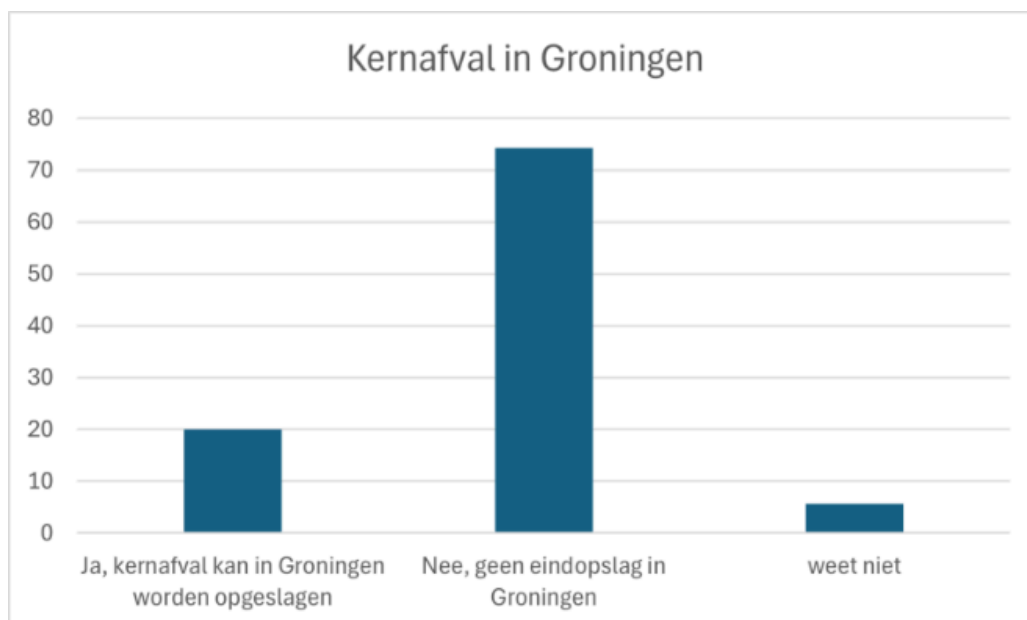
Figuur 1: Antwoorden op de vraag of de Eemshaven een geschikte locatie is voor een nieuwe kerncentrale.

Slechts 26% van de respondenten vindt de Eemshaven een prima plek voor een kerncentrale. Ruim de helft (54%) geeft aan helemaal geen nieuwe kerncentrales te willen, ongeacht de locatie. Daarnaast zegt 16% “liever in een andere provincie” – samen met de absolute tegenstanders vormt dit zo’n 70% die geen kerncentrale in Groningen wil. Slechts 4% heeft hierover geen duidelijke mening. Deze uitkomst onderstreept het beperkte lokale draagvlak voor een kerncentrale in de Eemshaven.

Figuur 2: Antwoorden op de vraag of men bereid is extra te betalen voor stroom uit een (dure) kerncentrale.

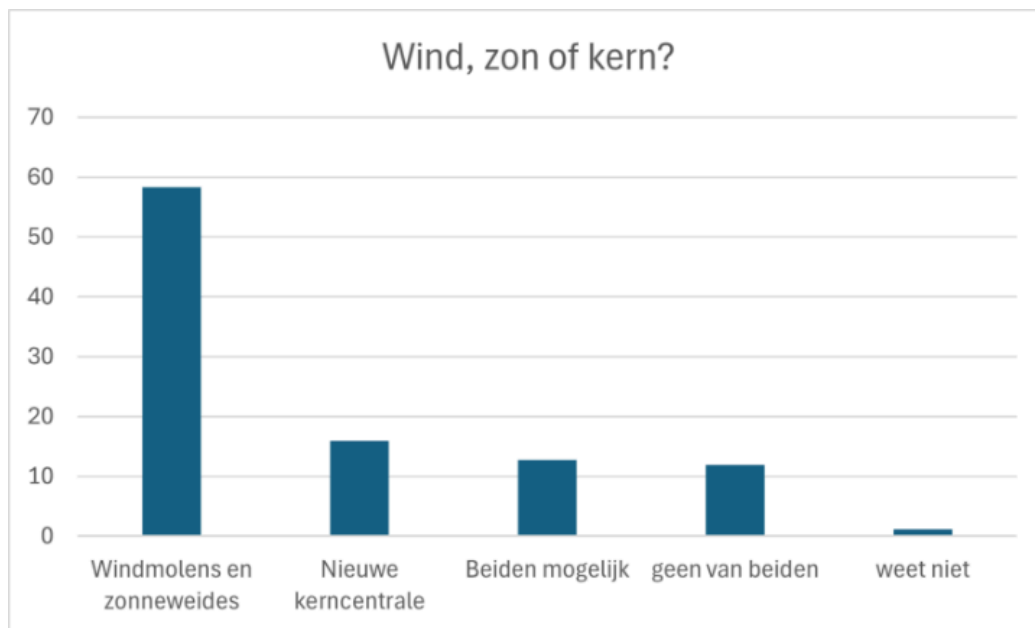
Een overgrote meerderheid van 77% is niet bereid om extra te betalen voor kernenergie. Slechts 17% van de respondenten zou wél meer willen betalen voor stroom uit een kerncentrale, terwijl 6% het niet weet. Zelfs onder de voorstanders van kernenergie (zie vraag 5) is de bereidheid om hogere kosten te accepteren beperkt: uit kruistabellen blijkt dat ongeveer de helft van de voorstanders wél zou willen bijbetalen, maar de andere helft wil kernenergie mits het niet duurder wordt. De resultaten suggereren dus dat hoge kosten een belangrijke barrière vormen – steun voor kernenergie lijkt te dalen als het de eigen portemonnee raakt.

Figuur 3: Antwoorden op de vraag of Groningen een verantwoordelijkheid heeft in het opslaan van radioactief afval.

Hier blijkt zeer sterke weerstand tegen kernafvalopslag in de provincie: 74% van de respondenten vindt dat er geen eindopslag van kernafval in Groningen moet komen. Slechts 20% zegt dat kernafval best in Groningen opgeslagen kan worden, terwijl 6% het

niet weet. Veel deelnemers hebben in het open commentaar benadrukt dat “Groningen niet opnieuw de dupe moet worden” en dat de provincie na de gaswinningsproblematiek niet nóg een langetermijnrisico zoals radioactief afval toebedeeld moet krijgen. Deze sentimenten laten zien dat het kernafvalvraagstuk bijzonder gevoelig ligt.

Figuur 4: Antwoorden op de vraag waar de voorkeur naar uitgaat als Groningen moet kiezen tussen een kerncentrale óf windmolens & zonneparken.

Een meerderheid van 58% kiest voor de combinatie van wind- en zonne-energie, tegen slechts 16% die liever een nieuwe kerncentrale zou hebben. Opvallend is dat 13% aangeeft dat beide opties wat hen betreft mogelijk zijn in Groningen – deze groep staat dus open voor een mix van kernenergie en hernieuwbaar. Daartegenover staat echter een vergelijkbare groep van 12% die géén van beide opties wil (dus geen grootschalige energieprojecten in het algemeen, mogelijk uit landschappelijke of andere overwegingen). Slechts 1% heeft hier geen mening over. De voorkeur voor wind & zon sluit aan bij het idee dat men risico's van kernenergie wil vermijden als er duurzame alternatieven beschikbaar zijn, al erkent een deel van de respondenten dat een mix mogelijk is.

Figuur 5: Antwoorden op de vraag of kernenergie een nuttige rol kan spelen in het Nederlandse energiesysteem.

Ondanks de sterke weerstand tegen een kerncentrale in de eigen regio, erkent 36% van de ondervraagden dat kernenergie op zichzelf een nuttige bijdrage kan leveren aan de energievoorziening. Een grotere groep van 60% blijft echter van mening dat kernenergie ongewenst is vanwege de nadelen (zoals veiligheid, afval, kosten). Een kleine groep van 4% is onzeker. Deze resultaten wijzen op een principiële verdeeldheid: een aanzienlijk aandeel ziet kernenergie nationaal als potentieel onderdeel van de energiemix, maar tegelijkertijd wil het merendeel daar niet de consequenties (risico's, afval of kosten) van dragen. Enkele voorstanders refereren in hun toelichting aan nieuwe technologieën, zoals thoriumreactoren, die volgens hen voordelen zouden bieden – dit duidt erop dat een deel van de steun gebaseerd is op hoop op innovatie. Over het geheel genomen domineert echter de terughoudendheid: veel Groningers wegen de potentiële nadelen zwaarder dan de voordelen van kernenergie.

Bij deze laatste vraag is ook nog gekeken of de voorstanders van kernenergie bereid zijn hiervoor eventueel extra te betalen. Dat blijkt bij circa de helft van de voorstanders het geval te zijn. De andere helft wil wel kernenergie, maar er niet extra voor betalen.

Samenvattend geven de uitkomsten een duidelijk signaal: de meerderheid van de Groningse respondenten wil géén nieuwe kerncentrale in hun provincie, wenst zeker geen kernaafval in de Groningse bodem, en is niet bereid extra te betalen voor kernstroom. Voor de meeste mensen geniet zonne- en windenergie de voorkeur in de regionale energieopwekking. Tegelijk is er een niet te verwaarlozen minderheid die kernenergie wel ziet zitten, wat erop wijst dat de meningen niet unaniem zijn en het debat onder inwoners leeft.

Beleidscontext

De resultaten moeten worden geplaatst tegen de achtergrond van het nationale energiebeleid en de regionale verhoudingen. In het Regeerakkoord van de afgelopen kabinetten zijn opgenomen dat naast wind- en zonne-energie ook kernenergie weer een belangrijk onderdeel van het toekomstige klimaatneutrale energiesysteem moet worden. Waar aanvankelijk sprake was van de bouw van twee nieuwe reactoren, mikt het kabinet inmiddels op vier nieuwe kerncentrales in Nederland. Deze plannen zijn ingegeven door de verwachting dat in een CO₂-vrije toekomst veel extra elektriciteit nodig is (o.a. voor industrie en waterstofproductie) en dat kerncentrales een stabiele bron van baseload-stroom zou kunnen leveren wanneer zon en wind fluctueren.

Tegelijk is duidelijk dat het gros van de nieuwe elektriciteit uit hernieuwbare bronnen zal moeten komen: in doorrekeningen van het Planbureau voor de Leefomgeving (PBL) voor 2050 wordt voorzien dat zo'n 75-80% van de stroom van windmolens zal komen, ~20% van zonne-energie en hooguit 0-10% van kernenergie. Dit bevestigt dat kernenergie, zelfs als het wordt gerealiseerd, waarschijnlijk een aanvullende rol speelt naast grootschalig zon en wind, en geen hoofdrol.

De vraag waar nieuwe kerncentrales moeten komen is politiek beladen. Historisch waren sinds 1985 enkele locaties in Nederland aangewezen als potentiële kernenergielocaties (zogenoeten *waarborglocaties*), waaronder de Eemshaven in Groningen en Borssele in Zeeland. In 2021, mede naar aanleiding van de gevoeligheid in Groningen, heeft de Tweede Kamer verzocht om Eemshaven van die lijst te schrappen. In 2024 is de Eemshaven vervolgens officieel geschrapt als voorkeurslocatie in het Programma Energie Hoofdstructuur (PEH). Des te opmerkelijker was het dat minister Hermans van Economische Zaken en Klimaat eind 2024 in een Kamerbrief aankondigde tóch weer naar de Eemshaven te willen kijken bij de locatie-onderzoeken. De gezamenlijke reactie van de Provincie Groningen en gemeente Het Hogeland liet weinig aan duidelijkheid te wensen over: zij noemden dit “ongepast” en benadrukten wederom dat wat hen betreft geen kerncentrale in de Eemshaven komt. De Provinciale Staten hebben unaniem een motie aangenomen die de komst van een kerncentrale in de hele provincie uitsluit. Het lokale bestuur heeft aangegeven niet te zullen meewerken aan procedures of vergunningen als het Rijk toch die richting op stuurt. Met andere woorden: het regionale politieke front is – net als de meeste inwoners in deze peiling – fel tegen.

De redenen voor die Groningse weerstand liggen voor de hand. Ten eerste speelt de **nasleep van de gaswinning** een grote rol. Groningen heeft decennialang het aardgas geleverd waar Nederland rijk van werd, maar bleef zelf achter met de schades van bodemdaling en aardbevingen. Dit heeft een diepe deuk geslagen in het vertrouwen in de rijksoverheid. Veel Groningers voelen zich miskend en “opgeofferd” voor het nationaal belang. Dat precies die regio nu weer in beeld kwam voor een grootschalig en potentieel riskant project (een kerncentrale of zelfs kernafvalopslag) voelt voor velen onacceptabel – een respondent verwoordde het als *“Laat Groningen niet opnieuw de ellende krijgen”*. Ten tweede zijn er objectieve bezwaren: kerncentrales brengen weliswaar tijdens operatie geen CO₂-uitstoot, maar wel risico’s en lange termijnverplichtingen. Het radioactieve afval blijft honderdduizenden jaren gevaarlijk en er is nog geen definitieve oplossing. In Borssele wordt kernafval daarom voorlopig bovengronds opgeslagen. De gedachte dat Groningen mogelijk een dumpplaats zou worden voor hoogradioactief afval stuit op hevige emotie. Daarnaast kampt kernenergie met een imago van hoge kosten en trage realisatie – kerncentrales kennen stevast budgetoverschrijdingen en bouwvertragingen, zoals elders in Europa (Finland, Frankrijk, Verenigd Koninkrijk) is gebleken. Tegenstanders wijzen er graag op dat duurzame alternatieven intussen goedkoper en sneller beschikbaar zijn.

Het debat over kernenergie is breder dan Groningen. Landelijk is de publieke opinie verdeeld; volgens eerdere peilingen is ongeveer 39% van de Nederlanders voor het bouwen van nieuwe kerncentrales, 31% tegen en de rest neutraal (cijfers variëren per onderzoek) – al blijkt de steun sterk af te hangen van of de centrale “in de eigen achtertuin” komt. Regeringspartijen benadrukken betrouwbaarheid en klimaatneutraliteit van kernstroom, terwijl critici wijzen op de investeringsrisico’s en het langdurig radioactief afval. Wetenschappelijke instituten zoals het IPCC hebben geconcludeerd dat kernenergie *kan* bijdragen aan klimaatmitigatie, maar dat het wereldwijd te maken heeft met hoge investeringskosten, moeilijk voorspelbare bouwtrajecten, publiek wantrouwen en het vraagstuk van afval. Nieuwe reactorontwerpen (zoals kleine modulaire reactoren of gesmoltenzout-thoriumconcepten) worden onderzocht om deze problemen te verkleinen, maar die zullen op zijn vroegst pas na 2030 commercieel beschikbaar komen en zijn geen garantie voor succes. Ondertussen boeken wind- en zonne-energie enorme vooruitgang in kostendaling en schaal, en zetten landen als Duitsland volledig in op hernieuwbare energie op zon en wind, aangevuld met opslag. Nederland zoekt een middenweg: wind en zon als hoofdroute, aangevuld met een paar kerncentrales voor de leveringszekerheid. De vraag is echter of dat plan haalbaar is zonder draagvlak op de beoogde locaties.

Aanbevelingen

De uitkomsten van de Groningse enquête geven beleidsmakers stof tot nadenken. Wanneer 70% van de respondenten aangeeft geen kerncentrale in Groningen te willen, is het duidelijk dat een top-down besluit om er toch een te plaatsen op hevige weerstand zal stuiten. Dergelijke tegenstand vergroot de kans op vertragingen door juridische procedures en protestacties, en kan het maatschappelijk vertrouwen verder schaden. In lijn met wat energie-experts benadrukken, blijkt draagvlak een cruciale randvoorwaarde: zonder lokaal sociaal vertrouwen is een dergelijk megaproject bij voorbaat problematisch. **Aanbeveling 1** is dan ook: neem de zorgen van de regio serieus. Betrek inwoners en lokale overheden vroegtijdig in de besluitvorming en onderzoek oprecht alternatieve scenario's (bijvoorbeeld: kan de extra energieproductie ook elders of met andere middelen gerealiseerd worden?). Het signaal "niet weer Groningen" moet doordringen in Den Haag.

Een tweede inzicht betreft de financiële kant. Zelfs onder voorstanders van kernenergie is de bereidheid gering om extra te betalen voor kernstroom. Dit onderstreept dat kernenergie alleen doorgang kan vinden met substantiële overheidssteun (subsidies, staatsdeelneming) en/of door de kosten af te wentelen, iets wat overigens al door het kabinet voorzien wordt via een staatsbedrijf-model. **Aanbeveling 2:** wees transparant over de kosten en wie die zal dragen. De roep om een "staatskerncentrale" bevestigt dat private investeerders terughoudend zijn vanwege het onzekere terugverdienvermogen. Daarbij rekent de overheid met prijzen voor kerncentrales die onder de realisatiekosten liggen van de waarschijnlijk aan te schaffen modellen zoals deze gebouwd zijn in Finland, het Verenigd Koninkrijk, en Frankrijk. Als de overheid besluit miljarden te investeren in kernenergie, moet dat worden afgewogen tegen investeringen in andere energie-opties. De meerderheid van de Groningse bevolking geeft duidelijk de voorkeur aan wind en zon boven kernenergie in hun regio. Dit sluit aan bij de algemene trend dat wind- en zonne-energie per opgewekte kWh momenteel goedkoper zijn en sneller opschaalbaar. Bovendien hebben deze weinig maatschappelijke onkosten vergeleken met een kerncentrale (denk aan afwezigheid van kernafvalproblematiek of calamiteitenrisico).

Het IPCC stelt dat kerncentrales kampen met structureel hoge upfront-investeringen en uitdagingen rond afvalopslag – uitdagingen die wind en zon niet of in veel mindere mate hebben. **Aanbeveling 3** daarom: versterk de ontwikkeling van duurzame energie-infrastructuur als voorkeursoptie, zeker in regio's waar daar draagvlak voor is. Voor

Groningen betekent dit: blijf investeren in wind op zee (waar de Eemshaven een rol in kan spelen als aanlandingspunt), zon op dak en mogelijk op land, en innovatieve opslagtechnieken (waterstof, batterijen). Daarmee profiteert de provincie van de energietransitie zónder de lasten van een kerncentrale.

Tot slot het vraagstuk van kernafval. Driekwart van de respondenten wil niet opdraaien voor de eindberging daarvan in eigen bodem. Dit is begrijpelijk: de noodzaak om radioactief afval veilig tot in een verre toekomst (tientallen generaties) op te slaan, is een unieke last van kernenergie. Nederland heeft momenteel nog geen definitieve oplossing; hoogradioactief afval wordt tijdelijk opgeslagen bij COVRA in Zeeland in afwachting van een besluit rond 2050, waarna de bouw van de eindopslag naar verwachting nog decennia in beslag zal nemen. Het is niet verwonderlijk dat Groningers – na de ervaringen met ondergronds gas – huiverig zijn voor ondergrondse opslag van kernafval. **Aanbeveling 4:** werk als rijksoverheid aan een nationaal plan voor kernafvalbeheer met maximale transparantie, onafhankelijk toezicht en zoek dialoog met potentiële regio's *vóór* dat er besluiten vallen. Probeer te voorkomen dat één regio wederom alle lasten draagt. Internationale samenwerking (bijv. gezamenlijke opslag met andere landen) zou ook verkend kunnen worden om de druk op individuele regio's te verlichten.

Conclusie

Een kerncentrale kan in Groningen op dit moment op zeer weinig lokaal draagvlak rekenen en alternatieven krijgen de voorkeur. De bevindingen uit deze enquête zijn een signaal aan beleidsmakers om zorgvuldig om te gaan met regionale gevoeligheden bij de energietransitie. Kernenergie belooft weliswaar CO₂-vrije stroom, maar gaat gepaard met kosten, afval en risico's die de Groningse bevolking niet bereid is te accepteren – zeker niet na de gaswinningscrisis. Zoals het IPCC samenvat: kernenergie kan bijdragen aan het klimaatprobleem, maar kampt met kostenoverschrijdingen, hoge investeringen, afvaluitdagingen en variërende publieke acceptatie. In Groningen lijken al die factoren samen te komen. Het verdient aanbeveling om eerst het vertrouwen van de bevolking te herstellen en te kiezen voor opties die wél op steun kunnen rekenen, alvorens te besluiten tot een ingrijpend project als een nieuwe kerncentrale. Een energietransitie met oog voor regionale rechtvaardigheid is cruciaal om draagvlak te behouden. Groningen heeft in het verleden een grote bijdrage geleverd aan de Nederlandse energievoorziening; nu mag van beleidsmakers verwacht worden dat zij de zorgen en voorkeuren van Groningers serieus meewegen in de beslissingen over de toekomstige energiemix.

Gebruikte bronnen

- Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC). (2022). *Climate Change 2022: Mitigation of Climate Change (Working Group III contribution to the Sixth Assessment Report of the IPCC)*. Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/9781009157926>
- Ministerie van Economische Zaken en Klimaat. (2024a, 1 februari). Kamerbrief over stand van zaken van de nieuw te bouwen kerncentrales. Den Haag: Ministerie van EZK. Geraadpleegd op Rijksoverheid.nl via <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/kamerstukken/2024/02/01/kamerbrief-stand-van-zaken-van-de-nieuw-te-bouwen-kerncentrales>
- Ministerie van Economische Zaken en Klimaat. (2024b, 4 maart). Kamerbrief: Definitief Programma Energiehoofdstructuur (PEH). Den Haag: Ministerie van EZK. Geraadpleegd op Rijksoverheid.nl via <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-31239-388>
- Ministerie van Economische Zaken en Klimaat. (2024c, 22 november). Kamerbrief over stand van zaken van de nieuw te bouwen kerncentrales (ambitie uitbreiding naar vier). Den Haag: Ministerie van EZK. Geraadpleegd op Rijksoverheid.nl via <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/kamerstukken/2024/11/22/stand-van-zaken-van-de-nieuw-te-bouwen-kerncentrales>
- Ministerie van Economische Zaken en Klimaat. (2025, 11 februari). Kamerbrief over advies landsadvocaat kerncentrales Eemshaven en beantwoording vragen vertraging bouw nieuwe kerncentrales (Kamerstuk 32 645, nr. 138). Den Haag: Ministerie van EZK. Geraadpleegd op Rijksoverheid.nl via <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/kamerstukken/2025/02/11/advies-landsadvocaat-kerncentrales-eemshaven-en-beantwoording-vragen-over-vertraging-bij-bouw-van-nieuwe-kerncentrales>
- Planbureau voor de Leefomgeving (PBL). (2024). *Trajectverkenning klimaatneutraal 2050: Trajecten naar een klimaatneutrale samenleving voor Nederland in 2050*. Den Haag: Planbureau voor de Leefomgeving. Geraadpleegd via https://openresearch.amsterdam/image/2024/5/7/trajectverkenning_klimaatneutraal_2050.pdf
- Provincie Groningen. (2024, 22 november). Geen kerncentrale in de Eemshaven (Persbericht). Geraadpleegd op provinciegroningen.nl via <https://www.provinciegroningen.nl/actueel/nieuws/nieuwsartikel/geen-kerncentrale-in-de-eemshaven/>
- van der Heijden, R. (2016, 2 september). De Nederlandse opslagzolder voor radioactief afval. NEMO Kennislink. Geraadpleegd van <https://www.nemokennislink.nl/publicaties/de-nederlandse-opslagzolder-voor-radioactief-afval/>
- van der Heijden, R. (2023, 6 januari). Vijf vragen over thoriumreactoren. NEMO Kennislink. Geraadpleegd van <https://www.nemokennislink.nl/publicaties/vijf-vragen-over-thoriumreactoren/>

Colofon

World Information Service on Energy
Minahassastraat 1
1094 RS Amsterdam
kantoor@wisenederland.nl
Auteurs: Gerard Brinkman
& Daan Welling

wise
mee met de energierevolutie